

SZABAD NÉP

A MAGYAR DOLGOZÓK PÁRTJÁN

VII. ÉVFOLYAM, 296. SZAM

ARA 50 FILLER

A 70 ÉVES SZ

ÍRTA: RÁKOSI MA

„Napjaink Leninje”. „a legnagyobb és legjelentékenyebb kortársunk”, írta róla másfél évtizeddel ezelőtt Barbusse, a nagy francia író. S az esztendők, amelyek azóta elfolytak, csak emelték alakját és nagyságát. Ma, amikor hetvenedik születésnapját ünnepeljük, nemcsak a hatalmas Szovjetunió népei fordulnak felé forró szeretettel, nemcsak a demokráciát és szocializmust építő felszabadult népek százmilliói küldik neki lelkes üdvözlőket és jókívánságokat, hanem velük ünnepel és örvend szerte a világon az emberi haladás és béke minden híve, minden harcosa. Soha, amióta az emberiség történelmét írják, nem élt és működött a felszabadult népeknek olyan vezetője, kinek hatása és befolyása szélesebb, mélyebb és maradandóbb lett volna, akit annyi százmilliók lelkes szeretete, megbecsülése övezett volna, mint a világ dolgozóinak vezérét és tanítóját, Sztálint. Ő ma világszerte minden kommunista, szocialista, következetes demokrata mintaképe s mint negyedszázada Lenint, most őt tekinti vezetőjének és útmutatójának.

Sztálin, aki Leninnek életében jobbkéze volt s akivel vállvetve építette a nagy Bolsevik Pártot, együtt vívta ki az Októberi Szocialista Forradalom világgraszoló győzelmét, szerényen azt szokta mondani: „En csak tanítványa vagyok Leninnek, s célom, hogy méltó tanítványa legyek”. S hogy milyen legyen a tanítvány, hogy milyenek a követelmények az új típusú, a lenini típusú vezetőkkel szemben, azt is megmondotta: „Legyenek éppolyan világosak és határozottak, félrelehet nem ismerők a harcban, szabadok a pániknak még az árnyékától is, könyörtelenek a nép ellenségeivel szemben, bölcses és óvatosak bonyolult politikai kérdések eldöntésében, ahol mindent felölő tájékozottságra van szükség, éppolyan igazságszeretők és népet szeretők, mint amilyen Lenin volt”.

„Lenin arra tanított bennünket, hogy csak azok a vezetők lehetnek igazi bolsevik vezetők, akik nemcsak tanítani tudják a munkásokat és parasztokat, hanem maguk is tudnak tanulni tőlük”.

A lenini típusú vezető rendelkezzen rendkívüli meggyőző erővel, érveljen egyszerűen, világosan, röviden, mindenki számára érthetően. Ne siránkozzon a vereségnél és ne bízsa el magát, ha győz. Mérlegelje józanul az ellenség erőit, hogy pártját esetleges meglepetésekkel szemben biztosítani tudja. Higgyen a dolgozó tömegek teremő erejében, legyen birtokában annak a zseniális éleslátásnak, mely képessé teszi, hogy a közelgő események belső értelmét gyorsan fel fogja és kitalálja. Elvi kérdésekben ne tőrjön megalkuvást: „Az elvhű politika az egyetlen helyes politika”.

Számunkra, Sztálin szerény tanítványai és munkatársai számára világos, hogy az új típusú, lenini vezető meghatározása azonos mindazzal, ami Sztálin működését jellemzi: ő ennek a mintaképnek ki magasló, egyedülálló megtestesítője. A burzsoázia úgynevezett nagy embereinél lépten-nyomon tapaszt

ismerő elvi szilárdsága az olyan legfontosabb és legnehezebb kérdések megoldásánál, amelyekkel szemben sok jelentékeny fő tanácstalanul állt; gondolkozásának csodálatos világossága és szigorú következetessége, az a felülmúlhatatlan képesség, mely minden kérdésben az alapvetőt, a legfontosabbat, az újat, a döntőt ragadja meg, azt, amitől minden egyéb függ; óriási, enciklopédikus tudása, melyet teremő és alakító munkával szakadatlanul kiegészít... az a sokszor beigazolódoti képessége, amellyel egyedül ő rendelkezik, hogy a történelemben előre látja az eljövendőt; az az acélos akarat, mely az egyszer kitűzött cél felé vívő úton minden nemű akadályt szétzúz; a bolsevista szenvedély a harcban; az abszolút rettenthetetlenség az egyéni veszéllyel és a történelem rideg, végzetes fordulataival szemben...”

„Mint Lenin, — írja Mikoján elvtárs — testesíti meg ő a legmélyebb emberi szeretetet és az önzetlen harcot az ember teljes felszabadításáért és boldogságáért. Sztálintól idegen minden lágy szívűség és türelem a nép ellenségeivel szemben. Sztálin óvatos és körültekintő, ha dönteni kell. Sztálin bátor, merész és kérelhetetlen, miután a kérdés eldőlt és cselekedni kell. Ha a cél ki van tűzve és a harc e célért megkezdődött, akkor nem ismeri az erők és a figyelem elterelését, szétszórását, mielőtt a főcél el nem érte, a győzelmet nem biztosította. Sztálin logikája szilárd. Kérelhetetlen következetességgel adódik egyik tétel a másiktól, egyik indokolja a másikat...”

A bolsevizmus sok győzelemhez vezető útján ideiglenes vereségeken megy keresztül. Ilyen pillanatokban Sztálin egyéni tulajdonságai — az emberi csakügy, mint a forradalmáré — csodálatba ejtik környezetét. Félelmet nem ismerő és bátor, ren-

ját képere és hasonlatosságára szült és nevelt.”

Sztálin a maga tiszteletreméltó szerénységével csak a nevelő pártól beszélt. De mi azt is tudjuk, hogyan nevelte a Pártot; mindannyian ismerjük és értékeljük azt a felmérhetetlen befolyást, amelyet Sztálin a nagy Bolsevik Párt kialakítására és tökéletesítésére gyakorolt. Marx mondotta, hogy a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet a forradalmak és népháborúk olyan évtizedekre nyúló korszaka, melynek folyamán az emberek megváltoztatják a viszonyokat és közben ők maguk is megváltoznak. Lenin mellett Sztálin a legnagyobb korszakot változtató és korszakalkotó férfi, akit a történelem ismer. Aki tisztában van azzal a szereppel, melyet Sztálin a világot átalakító erők: a Bolsevik Párt, a Szovjetunió, a Kommunista Internacionálé, a Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodájának létrejötte és működése terén játszott, annak számára ez világos.

Kirov, a nagy forradalmár, mikor másfél évtizeddel ezelőtt „a hatalmas győzelmek gigászi szervezőjéről”, Sztálin elvtársról szolt, már elmondotta:

„Az utóbbi évek alatt, azóta, hogy Lenin nélkül dolgozunk, nem ismerünk munkánkban egyetlenegy olyan fordulatot, politikánkban egyetlenegy olyan, valamennyire is nagyszabású kezdeményezést, jelzést, irányt, melynek szervezője ne Sztálin elvtárs volna, hanem valaki más. Minden főbb munkánk — ezt tudnia kell a pártnak — Sztálin elvtárs útmutatásai szerint, az ő kezdeményezésére és vezetésére alatt folyik. A nemzetközi politika legnagyobb kérdései az ő útmutatásai szerint döntenek el és nemcsak ezek a nagy kérdések; de még a harmadrendűeknek, sőt tizedrendűeknek látszó kérdések is mind

SZTÁLINT ÜNNEPELTE A FŐVÁROS DÍSZKÖZGYŰLÉSE

**Határozati javaslatban fogadták el:
az Andrássy-utat Sztálin-útnak nevezik el, emlékművet
és szobrot állítanak fel hasánk nagy barátja dicsőségére**

Az Újvárosháza épülete díszes köntöst öltött ma-gára. Gazdagon leomló drapériák, lobogó zászlók az épületen, ragyogó csillárok, feliratok, díszítések a közgyűlési teremben jelzik: a főváros a legmelegebb hangulatban ünnepli az egész világ dolgozói számára olyan sokat jelentő évfordulót — Sztálin elvtárs 70. születés-napját.

A fővárosi törvényhatósági bizottság tagjai és a meg-hívott vendégek kedden délelőtt 11 órakor gyülekeztek a közgyűlési teremben. Az elnöki emelvény fölött a nagy Sztálin képe nézett a zsűfolt padsorokra. Alatta a babér-koszorú két ága, mint a szeretet jelképe ölelte át az ün-nepi évfordulót jelző 70-es számot. Sztálin elvtárs képe alatt hűséges tanítványának, a magyar nép bölcs és sze-retett vezetőjének, Rákosi elvtársnak képe nézett az ün-neplőkre. Szemben Népköztársaságunk címere, mintha

az egész nép nevében fejezte volna ki köszönetét alkotói-nak: a tanítónak és tanítványának.

Tizenegy óra után néhány perccel bevonult a köz-gyűlési terembe Szakasits Árpád elvtárs, a Népköz-társaság Elnöki Tanácsának elnöke, Dobi István, a mi-nisztertanács elnöke, Gerő Ernő elvtárs, államminiszter, Farkas Mihály elvtárs, honvédelmi miniszter és a kor-mány többi tagja, valamint Kovács István elvtárs, az MDP Nagybudapesti Pártbizottságának titkára és po-litikai életünk több vezetője. Viharos, hosszantartó taps fogadta a kormány tagjait és a velük együtt bevonuló Pongrácz Kálmán elvtársat, Budapest polgármesterét.

Felcsendültek a szovjet és a magyar Himnusz hang-jai, majd a törvényhatósági bizottság alelnöke, Dédes Gyula elvtárs megnyitotta a rendkívüli díszközgyűlést és átadta a szót Pongrácz Kálmán elvtársnak.

„KÖSZÖNJÜK A SZOVJETUNIONNAK ÉS NAGY VEZETŐJÉNEK!”

— Büszkeség és öröm tölt el va-lamennyiünket, hogy részesei lehetünk az emberi történelem Marx, Engels, Lenin mellett legnagyobb alakja ün-neplésének — kezdte beszédét Pon-grácz elvtárs. — Sztálin elvtárs életé-nek több mint öt évtizedén át harcolt, küzdött a munkásosztály felszabadítá-sáért, a dolgozók szabadságáért, az el-nyomott nemzetek függetlenségéért.

— Sztálintól tanultuk meg Pártunk iránti szeretetünket és hűségünket, de tőle tanultuk meg engesztelhe-tetlenül gyűlölni is a nép ellen-ségeit,

a Pártba álarcban befurakodó impe-rialista-trockista ügynököket.

— Sztálin nevéhez fűződik — foly-tatta — a szocialista Szovjetunió, az első szocialista állam gazdaságának felépítése. A szovjet munkásság hősi lendülete minden akadályt, gátat el-sőprő munkája nyomán a Szovjetunió hatalmas, fejlett ipari állammá lett. Sztálin elvtárs vezetése alatt tért új útra a Szovjetunió dogozó paraszt-sága is.

— A marx-lenini nemzetiségi politi-ka, amelyet Sztálin elvtárs elmélyített és a gyakorlatban következetesen alkal-mazott, eredményezte, hogy a múltban egymás ellen uszított népek ma szeretik és megbecsülik egymást.

— A német fasizmus leverése hatal-mas mértékben megerősítette a Szov-jetuniót és

lehetővé tette, hogy vezetése alatt száz és százmillió békét sóvárgó dolgozó egyesüljön az újabb hábo-rút kívánó, újabb háborút előké-sztő imperialista tábor ellen.

Még inkább meg kell feszíteni erőn-ket és küzdenünk kell a béke hívei

sorainak kiszélesítéséért. Küzdenünk kell azért, hogy ebben a mozgalom-ban a magyar munkásosztály még ak-tivabb részt vegyen.

— Mi azok közé a boldog és büsz-ke népek közé tartozunk, amelyeket a Szovjetunió Sztálin vezette hadserege szabadított fel. (Viharos hosszantartó ütemes taps, a közgyűlés helyéről fel-állva lelkesen éljenzi Sztálint.) Hálá-sak vagyunk ezért Sztálin elvtársnak és a nagy szovjet népnek. A hála azt jelenti, hogy mi is felépítjük szocia-lista társadalmunkat. A hála fogalma azt jelenti, hogy

harcos, építő munkánk során tekin-tetünket sohasem fordítjuk el Sztálin elvtársról, a sztálini párt-ról és a Szovjetunióról.

amelyet becsül az egész világ béke-szerető tábora és amelytől retteg az imperializmus, a népek szabadságá-nak ellensége. A mi hálánk tartalma egyet jelent dolgozó népünk harcának győzedelmes megvívásával. Hálánk tartalma egyértelmű azzal, hogy meg-ingathatatlanul sorakozunk fel a ma-gyar nép vezető pártja mögé, amelyet a lenini-sztálini tanítások legszilár-dabb és leghűségesebb mestere, Rákosi Mátyás vezet. (A közgyűlés felállva, lelkes tapsal ünnepli Rákosi elvtár-sat.)

— Tizenötezer hős szovjet dolgozó életével és vérével fizetett azért, hogy most fővárosunkban újra pezsgő élet folyik. Sztálin elvtárs születése napján újra megköszönjük ezt. Városunk gyors fejlődését, tömegének munka-kedvét, a hároméves terv eredményeit, kórházainkat, iskoláinkat, üzemeinket, az Uttörő vasutat, az új Margitsziget-et, a munkáslakta területek egyre csökkenő halálzási arányszámát, egy-szóval mindazt, amit elértünk, a Szov-

jetunionnak és vezetőjének köszönhet-jük. (Taps.)

Budapest dolgozóinak hálája

Ezután Pongrácz elvtárs a követ-kező határozati javaslatot terjesztette a díszközgyűlés elé:

— Budapest főváros dolgozó lakos-sága mérhetetlen hálával emlékezik meg Sztálin generalisszimusról 70. szü-letésnapján mindarról, amit a Szovjet-unió lángeszű vezetője és a mi főváro-sunkért tett. Ezért a főváros díszköz-gyűlése elhatározza, hogy

1. Budapest legszebb útját, az Andrássy-utat Ioszf Visszarionovics Sztálin generalisszimusról, az egész haladó és békére törekvő emberiség lángeszű vezérének, Sztálin-út-nak nevezi el;

2. Sztálin generalisszimusról mű-vészi kivitelben és méretben méltó emlékművet készíttet és állíttat fel fővárosunk erre legméltóbb és leg-alkalmasabb helyén, a határozati ja-vaslat elfogadásától számított egy esztendőn belül;

3. Budapestnek erre alkalmas és méltó helyén felállítja annak a szo-bornak másolatát, amelynek eredeti-jét a magyar nép hálája jelölül aján-dékozta Sztálin generalisszimusz-nak születésnapjára és amelyet a Magyar Népköztársaság megbízásából Kis-faludy Stróbi Zsigmond szobrász-művész készített el. A szobrot ha-zánk felszabadításának öt éves évfor-dulójára, 1950. április 4-re felállíttják.

A javaslatot viharos lelkesedéssel emelte határozattá a díszközgyűlés, majd az Internacionálé eléneklésével végetért a törvényhatóság ünnepi ülése.

A budapesti ifjúság fáklyás felvonulása

Ünnepi, lelkes fiatalok tizezrei lep-ték el kedden este a főváros utcáit, tereit. Lobogtak a fáklyatűzek végig a Körúton, az Andrássy-úton, a sze-retet lángjait vitték a Hősök-terére. A nagy Sztálin 70-ik születésnapját ünnepezték a budapesti fiatalok, a nagy Sztálinét, akinek köszönhetik, hogy szabadon áradhatnak végig a főváros útjain, hogy ünnepelhet-nek szívük szerint. A felszabadult boldogság hömpölygött kedden este az utcákon. Felragyogtak az arcok, amerre a fiatalok, a mi fiataljaink elhaladtak soraikban a munka ifjú hőseivel, a fiatal sztáhanovistákkal.

„Éljen Sztálin, Éljen Rákosi!”, zú-gott végig a Hősök-terén, amikor ma-gasba röppentek a tűzek és kibomlot-tak a hatalmas, vörös zászlók. Hét óra volt, amikor néhány percre elhalasztott a tizezernyi fiatal, hét óra volt, ami-kor a fáklyák nappali világosságot árasztó fényében meghajlottak a zászlók, felcsendült a magyar Him-nusz, majd a szovjet Himnusz. Sztálin elvtárs hatalmas képe alatt, ötágú csillagok alatt zengett a kedves dallam:

„Zászlónk a szovjetet,
Zászlónk a népet
Győzelemről-győzelemre vigye!”

A magyar dolgozó nép fiataljai, Rákosi Mátyás fiataljai a 70 éves Sztálint ünnepelték.